Men ringen från bruden han ryckte, Och den han der ewigt behöll.

7. "Ett tecken han gaf", sad' en ungerswen sedan, "Att du skulle lösas och friheten ha!" Och knappast gick månen i nedan, Än hon gaf den swennen sitt ja.

8. Hon gaf honom famnen, hon gaf honom handen, Hon gaf honom kyßen så rösenderöd; Och dagen bak snöiga stranden Rann ner med sin gullklara glöd.

9. Men samma den qwäll, när med lustan i hågen Hon gick öfwer isen och hemåt hon hann, Bröt hafsfrun en öppning för wågen, Och bruden dit nedåt förswann.

10. Så kommo ändå uti brudsång tillhopa De twenne, som wigdes för lif och för död. Men ufwen ännu höres ropa Der spelet från brudstuga ljöd.

---

11. Och spörjs nu hwem wisan har diktat och skrifwit, Så är det för detta en enstörig swen, Som fått sig i blomstrande lifwet En fager och fulltrogen wän.

Fem wackra

Wisor.

Den Första:

Den Småländske Oxfösaren.

En fattig Smålänning från bygda jag drogs, 2c.

Den Andra:

Den förnöjde Arbetaren.

Wäl somliga sucka och klaga sin tid 2c.

Den Tredje:

Den Kärlekshyra Tjensteflickan.

Räcken surrar, lampan brinner, 2c.

Den Fjerde:

Tokiga Mari.

Ej långt ifrån kyrkogårds-muren 2c.

Den Femte:

Brudsängen.

Der wigdes af presten twå hjertan tillhopa, 2c.

Jönköping,
tryckt hos J. A. Björk, 1853.

GS 724

Den Andra:

Den förnöjde Arbetaren.

Wäl somliga sucka och klaga sin tid till sitt öde flenar och tråd uppå marken, Men jag tycker lifwet är glädje och frid, Wet mig ler hwar blomma i parken; Och derföre så sjunger jag glädt alla dar, Har fläder och fåna, — ingen mer har.

2. Gör'n folen går opp jag wid arbetet är, En lärling är lämre än djuren. Min bördna, fall tung, jag med tålamod bär, Och glädes är den frita naturen; Och derföre så sjunger jag glädt alla dar, Har fläder och fåna, — ingen mer har.

3. Är wäder wetten den lacker från pannan och tind Och folen i "ynen" mig bränner, Så hellar jag glädtig den kwäfande wind, Och frift inom hjertat mig fänner; Och derföre så sjunger jag glädt alla dar, Har fläder och fåna, — ingen mer har.

4. Glad blickar jag ut är de odlade fält, Och fer på den wegande gröna, Och tackar wår Gere, 2c, som så har beskärt, Ärt ruienfalt lönas min möda. Och derföre så sjunger jag glädt alla dar, Har fläder och fåna, — ingen mer har.

5. Är äfwen, fommer, så går jag förnöjd Wet trefliga hyddan tillbaka; Der mötes jag i dörren med glädje och fröjd Af barn, och färäkl, Fellig maka, Och derföre så sjunger jag glädt alla dar, Har fläder och fåna, — ingen mer har.

Den Tredje:

Den Kärlekshyra Tjensteflickan.

Räcken surrar, lampan brinner, Blinterqwällen

Det är wäl länge, Men lifet är så den fort förfwinner, Under munterhet och sång.

2. Genna wecken går som mänga; Sönbag blir det snart igen; Så får jag till fyrtan gånga, Räfa der min trogna wän.

3. Är hwad det fall blifwa rolig, Är som Gudstjensten är flut, Kommer han till mig förtroligt Efmra, lefa, fyfas med.

9. Gramma rätt! förbi är qwällen, Glocka lampa! det är natt, Ömb i fängen, under fälen Strömmer jag, om hjertats fart.

Den Fjerde:

Tokiga Mari.

Ej långt ifrån kyrkogårds-muren Ogå fäna ligt den blefa Mari, Ser gatan lig fröfer från torget Och utligten wiggas så fri. Med blicken allrjemt utåt tullen Hon flod der från mor-

gon till qwäll, Och först wid den mörknande natten Förswann hon i fattigmans tjäll.

2. Och gång efter annan hon kyßte Det barn, som hon söft på sin arm, Och gömde för regnet och kylan Deß lockar wid moderlig barm; Och liksä i brännande solbadd, Ändå för all kyla förskräckt, Hon ömt kring den lilla sågs swepa Sin snygga men torftiga drägt.

3. Så hade från förr-årets början I tankfulla drömmar hon stått Och skön i sitt lidande fångslat En hwar, som förbi henne gått. Och stilla af wansinnet träffad, Förblef hon ännu på sitt rum, Der, trots alla forskande frågor, Hon ständigt war sluten och stum.

4. Men plötsligt, en midsommars-afton, Då just der en brudfärd gick om, Till bruden, som syntes så wänlig, Hon tårögd och hwiskande kom: "Ack, du kan förstå hur jag lider — Men tig, "när jag säger dig nu, Hwad ingen i werlden får "weta, Att jag har en brudgum som du!

5. "Han gick härigenom till kriget — En så-"dan en wacker offcer! Och möta mig här om "ett half-år, Det swor han . . . jag mins inte "mer . . . Och se'n skulle presten oß wiga . . . "Men ack, huru långsamt det går: Hwad tror "du — jag stått här och wäntat I hundra och "nittio år.

6. "Men nu, då jag wäntat så länge, Så "måste han snart wara här! Då bjuder jag dig "på wårt bröllop: Jag säger nog till när det är!" Och tåligt till wanliga platsen Den arma Mari wände om. Ännu någon tid hon der syntes; Men aldrig den troldse kom.

7. Att straxt bli igenkänd af honom, Som hela sitt hjerta hon gett, Bar ständigt hon på fig den fläbning Hon bar, då han fått henne ett. Och tråget i kymnande natten Hon fälde och wädrade den, Att sedan, när dagslinjet grydde, begynte att ropa, Ack fjeler från bruhfjugan lidde.

2. Se fjelemän fröfo så fritfa i taget Eftersom fränagar, tills banen blef tröt; Så gafs det till redan för taget Salut med pistol och musket.

3. Ep bruden och brubgummen flutte lebfagas Till tomtebo-hyda på hinfiban ön. Och morgonen bröade dagas, Förgyllande flogen och fön.

4. Men flunder och timmar fig hwäftwa och wända, Och mennifan wet ej hur början fär ut: Det fatt hår i lifwet fan hända, Att gläden fär forgefuft flut . . .

5. I gungande bäten de flego wid fränden, Det bäljorna flogo tiop och i fär; Och brudgummen tog så wid handen Den wännen, han höglt hade fär.

6. Ack foten han då uppå reflingen trädte — Du himmelfe Gud — neb i djupet han fäll.

Den Femte:

Brudfängen.

Det wäldes af preften med hjertan tillhopa, Att ega hwarandra i lif och i död, Men ufmen

Den Första:

Den Smålåndska Oxfösaren.

En fattig Smålänning från bygda jag drogs, Från stuga och tösa Till Stockholm att fösa En oxdrift, som rakt ifrån Wernamo togs. Jag gick i skinnbracka Och gråspräcklig jacka. Tolf styfwer om dan war den kost mig bestogs. Jag körde och ropte: kom ox! kom ox!

2. Ostyriga alla! En stånga och slogs. En stupa i diket Wid stojet och skriket. En ann' sprang för fanners långt, långt bort till skogs. Så stinn uti kräfwen Kom den och den Grefwen, Och åkte och skrek: utur wägen din Jocks! Jag körde och ropte: kom ox! kom ox!

3. Om dan' brände solen. Med henne jag drogs I syn och på ryggen. Om qwällen stucko myggen, Och aldrig mig unnades komma till krogs. Då krettura rasta, På hälln jag mig kasta, Ur påsen min qwällsward af hafrebröd togs. Se'n sof jag och drömde: kom ox! kom ox!

4. Så kom jag till Stockholm att stända till boks För slagtarn den skalken I oxfösarbalken. På wägen jag jemte kamraterna wogs. Då skreks i minuten: Hwad kostar den stuten? Omkring mig det höjdes ett flin och ett kox. Jag swarade bara: kom ox! kom ox!

5. Nu må I le'll weta jag är ingen Jocks. Bland rika Großörer Så stolt jag mig förer, Och skrifwer om året tolf tusen till boks. Har stenhus och pengar, Lakejer och drängar Och wagnar och ridhäst, en ypperlig fox. Ej mera jag ropar: kom ox! kom ox!